

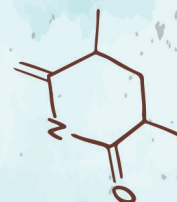
PETRUȚA PETRE

PUTEREA PRIETENIEI

- POVESTE -

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

Dragi copii,

*V-am scris astăzi o poveste
Veți afla imediat despre ce este
Poate vi se va părea o poezie
Am vrut să o pun repede pe hârtie
Cuvintele veneau la mine imediat
Și vă jur că altfel nu m-aș fi descurcat.*

*Sunt sigură că o veți citi ușor
Și vă va fi de mare ajutor
În lupta cu inamicul nevăzut
Trebuie să fii tare priceput.
Să folosești apă caldă și săpun
Așa cum părinții îți spun.
Dar să lăsăm sfaturile pe seama lor
Și să intrăm în lumea poveștilor
Nu uita: un copil cuminte
Niciodată nu minte!*

*Cu drag,
Autoarea*

A fost odată ca niciodată...
Așa încep toate poveștile, li s-au dus veștile, știu de la bunici, de când ne citeau când eram mici. Cred că nu ar fi frumos și nici bine dacă eu, acum, aș începe ca mine și aș schimba formula de început... Dar vai, ar fi totul pierdut!

Să vedem ce s-a întâmplat, într-o zi, cândva în sat. Toată lumea vorbește verzi și uscate, dar acesta-i adevărul doar pe jumătate. Eu am fost acolo, credeți-mă pe cuvânt, nu am mințit de când sunt pe pământ. Poate doar uneori pe mama sau pe bunica, dar asta nu a însemnat nimica. Am vrut să le protejez pe ele, știți uneori adevărul doare, nu știu de ce oare, și am vrut să le ocrotesc, că doar nu era cu câteva vorbe să le rănesc.

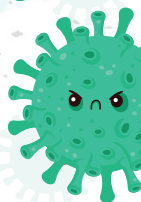
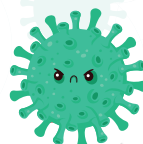
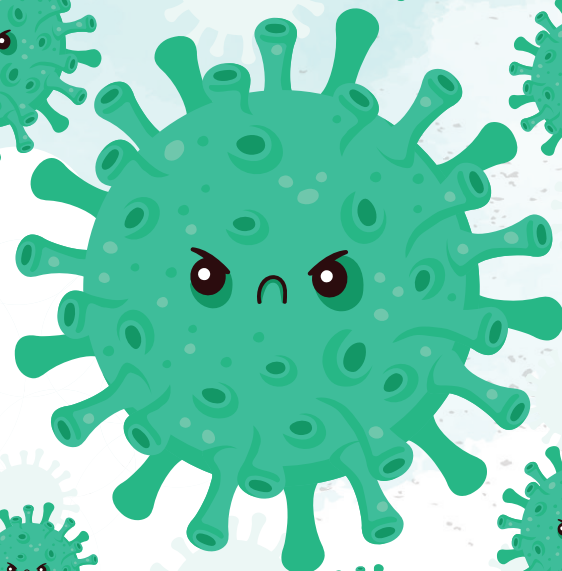
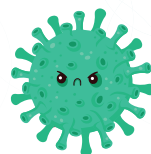
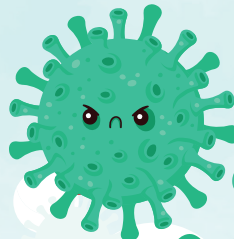
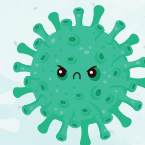
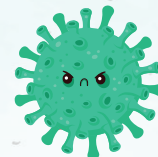
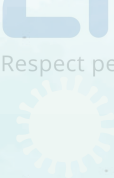
An illustration of a child's perspective from inside a room. The child's head is visible on the left, looking out a window. The window shows a landscape with green hills, white flowers, and houses with brown roofs under a blue sky with birds. On the right, a red armchair with a green cushion and a framed picture on the wall are visible.

M-am trezit de dimineață, m-am spălat pe mâini, pe față, am privit pe geam afară, era iarăși primăvară. Dar ciudat lucru, nu era nimeni cu care să mă joc și nu înțelegeam deloc. Am rămas pe gânduri trist la fereastră voind să știu care-i problema noastră. Toată lumea se teme să-mi spună, mama mă ia cu blândețe de mână și mă roagă să stau numai în casă, că oricum pe-afară nu mă mai lasă. Of, ce trist este pentru un copil zglobiu să nu alerge și să se simtă viu. Să fie fericit cu prietenii lui de joacă și să lase timpul în voie să treacă.

Am uitat să mă prezint, eu sunt Robert cel vestit. Da, da, bine ai citit! Să nu credeți că mi s-a dus faima degeaba, am să povestesc cum stă treaba.

Eu sunt un băiat ascultător, dar acum toți oamenii aveau nevoie de ajutor. Ce se întâmplase peste noapte? Cineva ne răpise cele mai frumoase vise. Circula printre noi un inamic de soi, era super blindat, în tehnologie ancorat. Era invizibil și părea indestructibil. Dar era și foarte fioros, urât și păros sau cel puțin așa îl vedeam eu, pentru că umbla teleleu, în timp ce noi trebuia să stăm numai în casă, că virusul afară nu ne lasă. Ne îmbolnăvește imediat într-un fel tare ciudat. Două săptămâni, chiar dacă ne spălăm pe mâini, virusul locuiește în noi și nu mai pleacă înapoi. Ba mai grav, îl dăm de la unul la altul, până când îmbolnăvim tot satul. Pe cuvânt, asta nu e generozitate, mai bine stai cuminte, frate!

Fără să mai stau pe gânduri, am ieșit din casă pe furiș, m-am ascuns iute după un tufiș și apoi am luat-o la fugă pe stradă, încercând ca lumea să nu mă vadă. Căutam soluția salvatoare, unde și cum o voi găsi oare?

M-am întâlnit cu o albină, micuță, firavă, fără vină și i-am relatat în graba mare povestea fără-asemănare. M-a privit un pic mirată, încurcată, dar s-a încurajat îndată și mi-a promis că virusul va fi învins. Vai, ce să facă o albină micuță! Ia uită-te la ea cât e de drăguță! Încă nu știu cum va putea, dar am toată încrederea în ea. Atunci când credem în minuni, toți oamenii devin buni!

Să călătorești cu o albină e ceva rar, dar am luat-o cu mine în buzunar. Mai ieșea la aer din când în când și bâzâia când avea vreun gând. Mă încuraja să merg înainte, știa și ea că sunt băiat cuminte.

